

England:

I England er der oprettet en særlig national myndighed, som står for hele blodbankvirksomheden. Denne myndighed står således for donorrekruttering samt tapping og testning af blod. Blodet indsamles af store regionale blodcentre.

I England har man en national, statslig eget plasmafraktioneringsenhed, der frem til 1997 baserede sin fraktionering på engelsk blod. Som følge af risikoen for overførsel af Creutzfeldt-Jacobs sygdom er man nu gået over til at anvende amerikansk blod til fremstilling af blodprodukter. Man indkøber plasma ud fra, hvor meget IVIG man har brug for i England. Overskud af albumin og faktorprodukter eksporteres.

Der er ingen restriktioner for sygehusenes anvendelse af blodprodukter. Markedet er således åbent for alle godkendte blodprodukter.

Det styrende for indsamlingen af røde blodlegemer er det indenlandske behov. Eksport af røde blodlegemer har fundet sted i nødsituationer. Som nævnt eksporteres overskydende blodprodukter.

Finland:

I Finland er Røde Kors efter lovgivningen tillagt retten til at stå for blodbankvirksomheden. Offentlige sygehuse kan ligeledes få godkendelse hertil, men i praksis er der i dag ingen sygehuse, der tapper donorer mv. Det er således alene Røde Kors, der indsamler blod.

Der er ingen regler for, hvilken virksomhed, der må fraktionere det finske plasma med henblik på fremstilling af blodprodukter. Røde Kors, der som udgangspunkt har al plasmaet, fremstiller selv blodprodukter. Der er imidlertid intet lovgivningsmæssigt til hinder for, at Røde Kors kan forhandle med en hvilken som helst virksomhed om fraktionering af plasmaet med henblik på produktion af blodprodukter. Sådanne eventuelle produkter vil skulle have en markedsføringstilladelse i det pågældende land, på samme måde som de produkter Røde Kors har registreret i Finland.

De finske sygehuse er ikke lovgivningsmæssigt forpligtede til at aftage blodprodukter fra en særlig leverandør. Det er alene krav om, at produktet skal have en markedsføringstilladelse. Der er således åbent for fri konkurrence på blod-

produktområdet. Efter det oplyste synes prisen at være det afgørende parameter.

Røde Kors kan efter finsk lov frit eksportere sine blodprodukter. Det er imidlertid Røde Kors' praksis, at indsamlingen af blod alene tilpasses den indenlandske efterspørgsel. Det er efterspørgslen efter røde blodlegemer, som er drivkraften bag indsamlingen af blod. Dette medfører bl.a. et overskud af albumin og Faktor IX, som man frit kan eksportere til lande, hvor man har en markedsføringstilladelse til produktet.

Røde blodlegemer og blodplader eksporteres ikke, med mindre der er tale om nødsituationer.

Det er ikke tilladt for Røde Kors at skabe profit på plasmafraktioneringen, hvilket medfører, at eksporten af overskudsprodukter er med til at holde de indenlandske priser nede.

Holland:

Ifølge den hollandske lovgivning er den ansvarlige minister pålagt at udarbejde en plan, der sikrer national selvforsyning.

Planens implementering tillægges en juridisk enhed (virksomhed) udpeget af ministeren. Det er et krav, at virksomheden er registreret i Holland, er en non-profit organisation og er i stand til at indsamle, behandle og oparbejde det indsamlede blod på en sikker, effektiv og kvalitativ måde.

Virksomheden tildeles en eneret til at indsamle det hollandske blod.

Lovgivningen forbyder import og eksport af blod og blodprodukter uden forudgående godkendelse fra ministeren. En række særlige krav skal være opfyldte.

Ministeren kan fastsætte krav til virksomheden ud over de i loven fastsatte og ophæve tildelingen af eneretten, hvis særlige forhold gør sig gældende.

Irland:

Det kræver en tilladelse fra de irske myndigheder, hvis en virksomhed ville indsamle blod/plasma til brug for fremstilling af blodprodukter.

Der er ingen restriktioner på anvendelsen af det indsamlede plasma.

Sygehusene kan indkøbe alle blodprodukter med en markedsføringstilladelse.